Vraždy v Cherringhamu

Smrt otce Byrnea

Matthew Costello • Neil Richards

Ve chvíli, kdy Sarah došla ke vchodu do budovy na hlavním cherringhamském náměstí, kde měla své studio, Jack už stál u dveří a čekal.

„Omlouvám se," řekla, když odemykala dveře a pouštěla ho dovnitř. „Daniel měl hlad, tak jsem mu narychlo udělala pár toustů se sýrem. Když to viděla Chloe, tak chtěla taky…"

Sarah si připomněla, jaká bývala ona v tom věku, a v duchu konstatovala, že její dcera je ze stejného těsta jako matka.

„Vůbec nezáleží na tom, kolik koblih děti spořádají, protože pořád mají chuť na nějaké další jídlo," přikyvoval Jack.

Sarah věděla, že mluví z vlastní zkušenosti se svou dcerou.

Společně vyšli po schodech do webového studia.

„Přijde mi divné chodit sem, když je svátek a všichni mají volno," utrousila Sarah.

Obyčejně se tu pracovalo na designu webových stránek a většinou zde bývalo rušno, ale Sarah si stanovila pravidlo, že o větších svátcích do práce nepůjde – a Velikonoce byly určeny k tomu, aby trávila čas s dětmi.

Otevřela dveře studia a vešli.

„Máš ty hodinky?" zeptala se.

Jack sáhl do kapsy a podal jí je.

„Tak co kdybys nám uvařil kávu a já se do toho pustím," řekla a posadila se ke svému stolu.

* * *

Sarah si stáhla zkušební verzi softwaru, který odpovídal typu hodinek otce Byrnea, a pak hodinky připojila k počítači. Po několika minutách se jí podařilo prolomit přístupová hesla a konečně se dostala k datům uloženým v paměti přístroje, kde se uchovávaly údaje ze všech běhů zemřelého kněze.

Otevřelo se dialogové okno s dotazem, jestli si přeje zobrazit údaje o posledním běhu.

Hodinky jsou připojeny k cizímu počítači, ale všechny běhy jsou v tomhle programu kódovány podle data.

To je příhodné…

Sarah odklikla „ano“, a to už stál Jack za jejími zády a díval se jí přes rameno.

„Když tam nic nebude, tak zítra zajedu hodinky vrátit sestře Marii,“ zabručel.

Naopak Sarah, pokud šlo o ni, byla přesvědčená, že jim hodinky vypoví stručný a jasný příběh. Otec Byrne běžel, v jedné chvíli ho postihl infarkt a zemřel.

Tak to bude.

„Dobrá, už se to načetlo. Vidíš?“ otočila se k Jackovi.

„Hmm… správně… Čas od chvíle, kdy vyběhl, průměrná rychlost srdečního tepu, a…“

Ukázala na monitor. „Podívej se na tohle.“

„Zastavilo se to.“

Sarah vpíjela oči do monitoru.

To byla opravdu úžasná věc. Displej ukazoval, jak se při běhu knězi postupně zrychloval srdeční tep, potom začal kolísat a pak – nic.

„Tady umřel.“

V tichém studiu jako by z těch slov zavanul mráz.

„Počkej moment…,“ řekl Jack.

Naklonil se blíž k monitoru.

„Tedy nejsem žádný odborník, ale koukni se na tyhle údaje o srdečním tepu… Když vyběhl, všechno bylo v pořádku, ale tady už začíná narůstat na 130… 140… pak prudce vyskočil na 150, 160… a pak se mu srdce zastavilo.“

„Stalo se to hodně rychle.“

Pootočil se a podíval se na ni.

„Jenže právě proto bral ty léky. Tohle by ho nemělo potkat.“

„A přece k tomu došlo. A ještě něco je divné…,“ pokračovala Sarah.

„Ano?“

„Takovéhle speciální hodinky jsou na to stavěné. Měly by začít vydávat signál už několik vteřin potom, co se jeho srdeční tep dostal do červených čísel.“

„Třeba začaly pípat. Že by to neslyšel? Podle záznamu se jeho stav zhoršil během několika vteřin.“

„Našel jsi na faře nějaké léky?“

„Ne – abatyše mi nedovolila jít nahoru do jeho ložnice ani do koupelny. Ale Liam tvrdil, že jen díky nim mohl dál běhat. Bez nich by vůbec nevyběhl na trasu.“

„Myslím, že je tady vidět ještě něco dalšího.“

„Hmm?“

„Tyhle hodinky registrují údaje GPS. Vidíš, jak se jejich záznam propojuje s mapami Google? Určitě by nám to mohlo ukázat přesné místo, kde zastavil.

„Fakticky? Tak se na to podívejme…“

„Najdeme místo, kde běh otce Byrnea skončil…“

Jack upřel pohled na monitor a Sarah začala prohledávat různá menu, jaká jí program nabízel.

Pak to našla.

„Tady to máme. *Zobrazit trasu běhu*.“

„Tahle technika…,“ zabručel Jack. „Úžasná věc.“

Program využíval údaje GPS zaznamenané v hodinkách k tomu, aby vykreslil trasu běhu v mapě. Už za několik vteřin se na monitoru ukázaly stezky i lesní porosty v okolí kláštera sv. Františka, jimiž klikatě probíhala červená čára. Proplétala se okolím kláštera a běžela podél břehu řeky.

Sarah přepnula zobrazení na satelitní snímek.

„Tady je vidět prakticky každý strom a keř.“

„Zdá se, že pravidelně běhával kolem mojí lodi,“ konstatoval Jack.

Když přejížděla kurzorem po různých úsecích Byrneovy trasy, v malém okénku se ukazovala data – srdeční tep i rychlost běhu.

Nedlouho před koncem záznamu červená čára trasy odbočovala.

Směr běhu vyznačený na obrazovce se náhle zalomil v devadesátistupňové odbočce vpravo a pokračoval asi sto metrů.

„Počkat, počkat!“ zvolala Sarah.

„Vidíš něco?“

Sarah táhla kurzor po červené lince a sledovala údaje v okénku, kde se zobrazovaly hodnoty srdečního tepu otce Byrnea, a také tempo běhu, které kolísalo kolem pěti minut na kilometr.

Nakonec se dostala k pravoúhlé odbočce.

Tempo zvolnilo na tři kilometry za hodinu.

„Jacku, vidíš to?“

Znovu přejížděla kurzorem po trase běhu, aby se zobrazovala data v okénku, dokud to Jack nezahlédl.

„Ta rychlost na odbočce. Ještě pomalejší než normální chůze, jako by se plazil. A navíc, Jacku – koukej na srdeční tep. Po té odbočce se údaj už vůbec nemění…“

Otočila se k němu a náhle jí přišlo, že je v místnosti citelné chladno.

„Ten pohyb, těch… kolik, sto metrů nebo tak nějak? Ten se odehrál až potom, co údaj srdečního tepu začal ukazovat nulu.“

„Takže až potom, co umřel.“

Oba chvilku mlčeli.

Potom Jack tiše konstatoval prostý závěr, na který ukazovala činnost běžcova srdce a trasa, po níž se pohyboval.

„Někdo tělo přemístil.“

Sarah si uvědomila, že je to jediné možné vysvětlení.

Byrne zemřel a potom ho někdo přenesl o kus dál. „To nechápu,“ vrtěla hlavou. „Třeba to udělali zdravotníci, ne? Rozumíš, když s ním manipulovali…“

„To bych neřekl. Proč by ho někam přenášeli? A podle toho, co říkal Liam, je tohle přesně místo, kde se našlo jeho tělo.“

Jack ztichl.

Napadlo ji, že se přepnul do detektivního módu. Přemýšlí. Zkoumá alternativy. Pravděpodobnosti. A jako vždycky v duchu probírá možnosti, které z toho všeho vyplývají.

Nakonec, když zdánlivě neustále upíral oči na monitor, se ho musela zeptat.

„Dala bych… jak se to říká? Dala bych nevím co za to, kdybych věděla, nač teď myslíš.“

Konečně se zasmál.

„Promiň. Někdy se takhle zaberu do myšlenek. Když jsem zmatený.“

„A k čemu tě to zabrání dovedlo?“

„Poprvé mám takový dojem, že na té věci něco smrdí. Nevím co nebo proč…“

Zasunul ruku do kapsy a na stůl před ni položil hromádku tiketů.

„Třeba to bude mít nějakou souvislost s tímhle.“

„Copak to je?“

„Staré sázkové tikety. Sebral jsem je v Byrneově pracovně. Myslím, že si schovával i ty, na které prohrál. Opravdu pořádná sbírka, a dokazuje, že za ně Byrne vyhodil velkou spoustu peněz. Pokud měl problémy s gamblerstvím, tak se mohl dostat do kontaktu se všelijakými odpornými lidmi bez ohledu na to, že byl kněz.“

„Odporní? Nebo rovnou vrahouni?“

„Myslím, že v jejich společnosti se hranice mezi tím a oním trochu stírají. Ale viděl jsem dost na to, abych chtěl vidět ještě víc.“

„Tak co budeme dělat dál, detektive?“

„Můžeš mi tu mapu vytisknout? I s těmi údaji o srdečním tepu?“

„V tom by neměl být problém. Jen k základní vrstvě přidám časy a hodnotu tepu.“

„Nemohla bys tam někde najít i to, jaké léky Byrne užíval? Moc rád bych věděl, co se s nimi stalo…“

„Naznačil jsi něco o lichvářích. Máme ještě nějaké jiné podezřelé?“

„Na to je trochu brzy, nemyslíš? Ale O’Connor se zmínil, že otec Byrne vedl hodně pestrobarevný život – tedy na kněze. Tak zkusme najít ještě něco v tomhle smyslu.“

Otočila se zase k monitoru, chvíli něco s počítačem kutila a pak zadala povel „tisk“.

„A co chceš s tímhle dělat?“

Jack pokyvoval hlavou.

„Už je to doba, co jsem pravidelně běhával. Ale možná bych si tu trasu mohl proběhnout s dobrým přítelem otce Byrnea. Tedy spíš proklusat, řekl bych. Podívat se na místo, kde umřel…“

„Které neodpovídá místu, kde ho našli…“

Jack přikývl a dívala se za ním, jak přechází k tiskárně a sbírá listy papíru, které z ní vylézaly.

Neměli prozatím žádnou představu, co se otci Byrneovi přihodilo, ale v malém designérském studiu, do něhož z náměstí pod okny doléhaly zvuky slavnostního dne, měla pocit, že přece jen zjistili něco důležitého.

Připustila, že tohle něco jí nahánělo strach.

„Myslím," utrousil Jack, „že si ty hodinky zatím necháme. Promluvím o tom s abatyší a vysvětlím jí to."

„Správně. Nestojím o to, aby mě zrovna *ona* upomínala."

Jack zavrtěl hlavou a usmál se. „Svatá pravda."

Potom Sarah vypnula počítač a následovala Jacka ven z budovy, do stále ještě slunečného podvečera, který jako by tam na ně čekal.

Přeložil Jan Mrlík